

Újpest-Belsőváros

2008. 09. 07.

Juhász Emília

TANÉVNYITÓ BUZDÍTÁS

Olvasandó (lectio): Mk 6,45-52

Alapige (textus): Mk 6,50

*Ezután azonnal megparancsolta tanítványainak, hogy szálljanak hajóba, és menjenek át előre a túlsó partra Bétsaida felé, amíg ő a sokaságot elbocsátja. Miután elbocsátotta őket, fölment a hegyre imádkozni. Amikor beesteledett, a hajó a tenger közepén volt, ő pedig egymagában a parton. És látta őket, amint vesződnek az evezéssel, mert a szél szembefújta velük. Az éj negyedik szakaszában odament hozzájuk a tengeren járva és el akart haladni mellettük. Amikor azok látták őt a tengeren járnival, kísértetnek vélték, és felkiáltottak, mert mindnyájan látták, és megrémültek. **De ő azonnal megszólította őket, és azt mondta nekik: Bízatok, én vagyok, ne féljete!** Majd beszállt hozzájuk a hajóba, és elállt a szél. Ők pedig szerfölött álmélkodtak magukban, mert még nem okultak a kenyerekből, mivelhogy a szívük még kemény volt. (Rev. Károli)*

Imádkozzunk!

Kegyelmes Istenünk, az Úr Jézus Krisztus által! Kérünk, hogy figyelmezz ránk! Te tanítani akarsz minket folyamatosan a mai napon is. Kérlek, add meg nekünk azt a figyelmet, hogy a Te Igédre figyelhessünk, s elcsodálkozhassunk azon, hogy mekkora Isten vagy Te! Köszönjük, hogy

példázatokban tanítasz. Köszönjük, hogy meg akarod velünk ismertetni a Te dolgaidat. Köszönjük, hogy ma is teszel csodákat, csak olyan nehezen vesszük észre. Kérlek Téged, hogy költözz a mi szívünkbe is, s add a Te látásodat, hogy láthassuk, hogy mi volt itt a csoda, ebben a történetben, és mi a csoda ma. Kérünk Téged, hogy így légy velünk ma is, és minden időben!

Ámen.

Isten **bűnbocsátó kegyelmének** hirdetése:

Boldog az, a kinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett. Boldog ember az, a kinek az Úr bünt nem tulajdonít, és lelkében csalárdság nincsen. (Zsolt 32,1-2 Károli)

Igehirdetés

Kedves Testvéreim!

Nem nagyon tudja egyikünk sem megúszeni az életet úgy, hogy közben ne érjenek megrendítő események, akár akarjuk, akár nem, ezek történnek velünk. Most tanévnyitó istentiszteletünk van, készülődünk mindannyian az új iskolai évre, találgatunk mi lesz benne, új tantárgyak, új tanárok, iskolatársak, új élmények a nyár után. Elképzeljük mi lesz, de nem biztos, hogy az úgy is fog történni, lehetnek majd benne váratlan, előre ki nem számítható események, jön valami, amire nem számítunk...

Egy ilyen történet van előttünk az evangéliumokból. Három evangéliumban is megtaláljuk ezt a történetet, ez is mutatója annak, hogy ez egy fontos esemény. Váratlant, és ismeretlent élnek át Jézus tanítványai. Úgy kezdődik az egész, hogy Jézus kényszerítette őket, hogy hajóba szálljanak, és nélküle menjenek át előre, a túlsó partra. Az ember nem mindig teheti azt, amit akar. Ha az iskolásokat kérdeznénk, hogy kezdődjön-e az iskola vagy még egy kicsit tovább tartson a nyári szünet, lehet, hogy többen úgy szavaznának, hogy jó volna még nyaralni, ne menjünk iskolába. De mégis muszáj. És a hívő emberek sem azt teszik, amit akarnak, hanem amire Isten Szentlelke indítja őket, legalábbis jó esetben. Ábrahám is Isten indíttatására ment ki Úr-Kaszdim földjéből, magától nem indult volna ennyire ismeretlen, járatlan útra, hiszen nem tudta, hova megy. Mózes sem vállalkozott volna arra a maga erejéből, hogy elkérje a népet a fáraótól. Jeremiás könyvében is gyakran olvassuk, hogy milyen nehéz szolgáltra vette őt rá az ura, de nem tehetett mást, minthogy hirdesse azt, ami csontjaiba rekesztett tűz volt. Van, amire

kényszeríteni kell minket, mert nem akarózik azt megtennünk, a tananyagot meg kell tanulnunk például. A vége viszont mindig jó, de nem könnyű rálépni az útra, mert bizonytalan és veszélyes. Engedjünk mindig Isten kényszerítésének, unszolásának, mert az lesz a végén nekünk is jó.

Ezek után kétfelé válik a történet. Látjuk külön, a tanítványok nélkül Jézust, amint fölmege a hegyre imádkozni, és a tanítványokat, akik elindulnak, vesződnek az evezéssel, szembe fújó széllel. A kettő együtt van igazából most is. Mi itt lenn a földön küszködünk az evezéssel és a szembe széllel, közben pedig Jézus a mennyben imádkozik, közbenjár értünk. Nem látjuk, hogy ezt teszi, de hittel tudhatjuk, hogy értünk is könyörög az Atyánál. Imádkozik, hogy a kísértésekben el ne fogyatkozzék a hitünk, hogy rátaláljunk a helyes útra, az élet útjára.

A tanítványok egy teljes éjszakát töltöttek a tenger közepén, minden igyekezetüket latba vetik, hogy haladjanak előre, de nem mozdulnak, telik az idő közben az éjszakából, már-már hajnalodik, az éj negyedik szakasza közeledik, azaz 3 óra körül jár az idő. Azaz időszak, amikor a legnagyobb a sötétség, de lehet tudni, hogy ez már nem tart sokáig, mert hajnalodni fog nemsokára. Jézus, ha nincs is ott, de látja a vesződésüket. Aki a szemet teremtette, az még a sötétségen keresztül is lát, de még vár vele, hogy hozzájuk menjen. Jó lenne minden küszködéseinkben ilyen hittel lenni, hogy Jézus imádkozik értünk, hogy el ne fogyatkozzék a hitünk, hogy legyen kitartásunk evezni, haladni előre, ellenszélben is, hinni azt, hogy a megfelelő időben segítségünkre fog jönni minden bizonnal, csak idő kérdése. Ha nem is érezzük a jelenlétét, ő nem hagyott magunkra minket, hanem útban van felénk. Sokszor leköt minket teljesen az, amit csinálunk, hajó, vitorlák, evezők, hullámok, fáradtság, éjszaka, átvesszük a háborgást, és mi is háborgunk közben egymásra, féltjük életünket. Pedig Jézus közel van hozzájuk ott és akkor is. Majd látjuk is ezt, ahogy Jézus utánuk ment sétálva a háborgó tengeren át. Nem is tudják ezt felfogni a tanítványok, ez már sok nekik az egész éjszakai evezés, küszködés után. Erre nem voltak felkészülve, ezt nem mondta nekik előre Jézus. Ezért őt kísértetnek vélik, és kiáltozni kezdenek. Látták őt és megrémültek, mert amit láttak az nem fért bele az elképzeléseikbe. Nem ismerik fel Jézust, mert ilyenre nem is képes ember és ők az embert ismerték, az ács fiát, de Jézus azt akarta, hogy itt többet is lássanak belőle az Isten Fiát, a Megváltót. Hogy lássák őt annak, aki valóban, hatalmas úrnak, akinek nem gond a tengeren járnai, nem gond megszorítani a kenyeret és a halakat. Emberileg szólva volt mitől féljenek, hiszen elnyelhetette volna őket a háborgó tenger, és valóban nem tudhatták, mi közelít feléjük. Mint ahogy ténylegesen van mitől félni, nem veszélytelen a világ, amiben élünk. Van benne kísértés és kísértő, el is

bukhatunk. A félelem gyakran nagy méreteket is ölthet, szorongunk, összeszorítja a félelem egész lényünket. Körülmények, emberek fenyegetése, ismeretlen helyzetek, terhek, gondok, saját állapotunk is összegörnyeszthetnek minket. Nem jó az ilyen lelki állapot! Nyugtalanság, aggodalom, szorongás. Jézus Krisztus ki is szeretne belőle hozni minket. A változást ebben az állapotban Jézus megjelenése, és világos szavai hozzák.

Olyan jó azt nekünk tudni, hogy Jézus ma is így hat, cselekszik közöttünk. Megjelenik, és ha nem vennénk észre, megszólít, világosan és érthetően szól hozzánk igéjén keresztül. Mit is mond nekik?

1. Bízatok! Legyen hitetek. A bizalom a hit. Amikor rá merem bízni magamat a hatalmára lesz, ami lesz. Oda teszem magam imádságban a tenyerére, rá merem tenni terheimet, és bajaimat is, fájdalmaimat, gondjaimat. Nem lázadok, hogy miért engedi ezt meg Isten. A bizalom nem azt jelenti, hogy ettől kezdve egy csapásra megszűnnek majd a viharok, meggyógyul a betegség. Hanem azt, hogy elengedem a földi kapaszkodóimat, elengedem elképzeléseimet, nem kapálózom, és nem erőlködöm, hogy a magam erejéből célba érjek, vagy felmutassak valamit. Hit mindig felemel minket, elfordítja a tekintetet a láthatókról a láthatatlanokra. Hit arra épít, amit Isten mond és nem arra, amit érzek vagy látok. Hit által azután megtapasztalom az Ő jelenlétét és vezetését. Még ellenségeim előtt is asztalt terít nekem.

2. Én vagyok! Jézus azt szögezi szembe a félelemmel, hogy “én vagyok”. Ne féljeteK, mert én vagyok! - az evangéliumban azt is hozzáteszi Márk, hogy azt hitték, kísértetet látnak, ezért féltek. Krisztus szava amolyan bemutatkozásként érthető: nem kísértet van itt, hanem én vagyok itt veletek. Ennél azonban János evangéliuma alapján is tudhatjuk, hogy Jézus többet ért az alatt, hogy “én vagyok”. Abban az evangéliumban számos olyan ige csendül fel, ami ezzel kezdődik, én vagyok. Én vagyok a jó pásztor, én vagyok a világ világossága, az élet kenyere, az örök élet itala, a feltámadás és az élet, az igazi szőlőtő - szinte elsorolni is alig tudjuk. Ezek az igék mind az ótestamentum gyökerét jelentő mózesi látomásra mennek vissza, ahol Isten azt mondta magáról, hogy “én vagyok, aki tényleg van” - hiszen így kell értenünk, hogy “vagyok, aki vagyok”, voltam, aki voltam és leszek, aki leszek, és azt mondd Izrael népének, hogy a “vagyok” küldött tihozzátok. Ennél többet nem mondhat Mózesnek az Isten, hiszen ez teljesen elég arra, hogy engedjen a fáraó, de még arra is, hogy kettéváljon a Veres tenger.

Jézus isteni voltát mutatja meg nekik, olyat mond és mutat, amit senki nem képes megtenni a világon. Ő az, aki egyedül van, aki a vagyok, és ráadásul velünk van és nem ellenünk.

3. Ne féljete! Miért is félünk? Mi szorongat minket? Vagy mi magunk mibe szorítottuk be magunkat? Hiszen Jézus szeretne minket megszabadítani, tágas térre állítani lábainkat. Ő nem gyönyörködik abban, aki fél, hanem abban gyönyörködik, aki őt dicsőíti, aki örülni képes. Van miért félnünk? A Biblia 365-ször mondja ezt a felszólítást. Ha veled van az Úr nincs mitől félned! A többi evangélium szerint ennél a történetnél Péter annyira megbátorodik, hogy elindul Jézus felé a vízen. Jobban biztonságban érzi magát Jézus mellett a tengeren, mint a csónakban. Ez nagy hitbeli lépés! A megtérés is ilyen dolog, el kell tudni engedni a csónakunkat, azokat a dolgokat, amikbe kapaszkodunk, amikbe bízunk. Pénz, gazdagság, siker, kapcsolatok, tehetség. És megtartanak bennünket a hullámok, mert Jézus tart minket.

A vége az, hogy Jézus beszáll a hajóba, eláll a szél, a tanítványok pedig álmélnakodnak és csodálkoznak.

A sorrend valahogy így van. Hiszek, megnyílik a szemem Isten csodáira, Krisztusra, azután pedig az Ő jelenléte oldja a félelmeimet.

Isten adja meg, hogy ezt a tanévet így élhessük át, hittel, Jézus hatalmát átélve, félelem nélkül, majd úgy tudjuk zárni mindannyian, hogy megváltozva, megerősödünk, átvitt bennünket a mi Urunk hullámokon, viharokon is. Kívánom, hogyha lesznek is viharok, erőlködések, de benne tapasztaljuk meg Jézus hatalmát.

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük azt Neked, drága Urunk, hogy itt vagy. Itt vagy Lelked, Igéd által. Itt vagy, hogy érezd a mi hitünket, hogy bátoríts, buzdíts bennünket arra, hogy egészen Rád bízunk magunkat. Köszönjük azt, Urunk, hogy Te elbírod az egész életünknek a terhét, és a bűneinknek is a terhét, hiszen Te eleget tettél érte ott, a Golgotán. Köszönjük, Urunk, hogy Tőled kérhetjük a vezetést az előttünk álló esztendőre. Tőled kérhetjük az erőt. Tőled kérhetjük azt, hogy csitítsd még a viharokat is, amik lesznek. Tőled kérhetjük azt, hogy tudjunk Beléd kapaszkodni, és Te tarts meg ott bennünket szorosán. Urunk! Megvalljuk azt, hogy sokszor nem megy. Hogy sokszor mi is a hullámokra nézünk, aggódunk, hogy mi lesz.

Magunkra nézünk, és azt látjuk, hogy kevés a mi erőnk. De köszönjük, hogy nem ez számít, hanem a Te kegyelmedből mindent el tudsz végezni, bennünk és általunk. Urunk! Rád bízunk a családokat! Rád bízunk, hogy ebben a tanévben is erődöt tapasztalják meg. A diákokat, hogy tanulni tudjanak, de ne csak fejben az ismereteket, hanem szívben is a hitet, a Hozzád-tartozást, kegyelmedet. Könyörülj, Urunk, a pedagógusainkon, hogy legyen türelmük ebben a megváltozott, sötét világban Neked szolgálni tanítóként is, hogy Hozzád vezessék a gyermekeket, fiatalokat! Urunk, Istenünk! Kérünk a gyászoló szívekért! Vigasztald és erősítsd őket! Adj nekik olyan hitet, ami túllát a vészen, halálon, az örökkévalóság felé! És Te töröld le a könnyeket! És Te adj erőt a továbblépéshez, a továbbéléshez. Urunk, Istenünk! Kérünk: áldd meg a most csendben elmondott imádságainkat is!

Ámen.